

i forbindelse med ekspropriation ikke er god nok, fortalte om, hvordan man måtte forbedre retsstillingen, hvordan man måtte sikre, at borgerne, grundejerne fik betalt sagsbehandling og eksperter, når det offentlige kom og ville ekspropriere deres ejendom!

Man svingede sig højt op, men hvad er det, vi læser i det her forslag? Jo, det er, at her er det ikke grundejerne, der skal have disse rettigheder. Næ, det er lejerne.

Så jeg kan konstatere, at enten har Venstre og De Konservative taget et l ud eller sat et l ind foran alle ejerne ved en fejltagelse og ikke selv opdaget det, eller også har man skiftet fuldstændig om, for i alle de mange år jeg har været boligpolitisk ordfører, har jeg forstået Venstre og De Konservative således, at man dog havde den opfattelse, at landets grundejere i det mindste skulle have lov til at eje deres ejendom i fred og ro; at lejerne skulle have ordentlige vilkår, var en sag for sig, men man skulle ikke gå hen og lade lejerne overtage ejendommene, og man skulle ikke for offentlige penge lade lejerne få rettigheder, som man ikke drømte om at give grundejerne.

Og så endelig: Der er en masse forslag, som jeg ikke engang vil knytte en kommentar til, for nogle af dem er jo så grinagtige, at man tydeligt kan se, at de er blevet til midt om natten. Altså, det er et spørgsmål om, at hos Socialdemokratiet kan man lide den formulering, men den kan man ikke lide ovre på den anden side, så sætter man embedsmænd til at opfinde en tredje formulering, og så laver man et ændringsforslag om det. Der er ingen som helst konsistens i mange af ændringsforslagene. Det prøver man heller ikke at forklare, man siger bare, at det er teknik. Ja, det er teknik, for det er et spørgsmål om, at nogle kan lide moderen og nogle kan lide datteren. Eller også er det Det Radikale Venstre, der fik lov til at bestemme. Det gør jo heller ikke så meget, hvis det er sådan, at det ikke betyder noget.

Det sidste, jeg vil fremhæve, som jeg er helt overrasket over, at Venstre og De Konservative ikke har med i forliget, er, at man ikke fik fastsat et maksimum for, hvor meget man må byforny for. Hvor ligger grænsen? Hvor mange offentlige penge kan vi bruge til det her?

Vi har i dag i Børsen kunnet læse, at det er fuldstændig normalt i københavnsområdet, at det koster 1 mio. kr. at byforny en lejlighed. Vi har i Boligudvalget eksempler på, at det koster 30.000 pr. m² i københavnsområdet. Men man

har ikke prøvet – det er i hvert fald ikke lykkedes – at få sat en grænse, som siger, at hvis man kan bygge nybygget alment byggeri for et eller andet rammebeløb, så skal man kun i meget få undtagelsestilfælde kunne byforny over det beløb, nemlig når det drejer sig om fredede ejendomme, for her er vi jo alle sammen enige om, at det er helt andre spilleregler, der gælder. Det mener vi også i Fremskridtspartiet, og det fremgår også af vores ændringsforslag.

Og endelig ved jeg godt, at det var under en borgerlig regering, man opfandt Ungdomsboligfonden. Jeg ved også godt, at alle dens fiaskoer i og for sig er lavet med borgerlige formænd, men det synes jeg ikke begrundet, at man ikke får den ud af lovgivningen. Hvis der er penge givet ud af dette folketing, som aldrig har medført noget som helst godt, er det de millioner, man lagde i Ungdomsboligfonden. Den har aldrig været i stand til at skaffe de midlertidige boliger til unge mennesker, og de boliger, den har skaffet, har den skaffet til en pris, så man kunne være gået ud på markedet og have gjort det meget billigere.

Man skulle simpelt hen som foreslået og anbefalet af Fremskridtspartiet – man kan jo gøre det endnu; det kan man nok ikke i realiteten, for man er sikkert så bastet og bundet af forliget med Socialdemokratiet, at man slet ikke må stemme uden for forligsteksten – gøre op med Ungdomsboligfonden og alt dens væsen.

Alt i alt prøver Fremskridtspartiet med disse ændringsforslag nogle grænser for, hvad det er, vi kan bruge offentlige penge til at byforny. Hvad er det, vi kan byforny, hvilke rettigheder er det, vi vil give det offentlige? Hvor er det, vi vil tillade, at man går ind og råder over en ejendom? Og hvor er det, vi forlanger, at grundejerne har råderetten over deres egen ejendom?

Hvorfor har man ikke et eneste sted i dette forlig talt om, at grundejeren skulle have en ret til selv at gennemføre en byfornyelse svarende til det, der var minimumskravet for varetøret? Det har han ikke. Han må sige ja til byfornyelsen.

Hvordan kan det være, man cementerer de store autoriserede byfornylingsselskaber? Hvordan kan det være?

Hvordan kan det være, at man er med til at cementere en centralt dannet fond, hvor pengene opkræves hos de små grundejere ude omkring i landet og deles ud til de store i københavnsområdet? Det findes der jo tal på. Alle og enhver ved det.